

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΥ

(Πρώην Ατλαντικού και Χιαβάδα)

ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΞΕΝΗΤΕΙΑΣ

(Συλλογή Ποιημάτων)

Αποστέλλεται ασφαλώς όπουδήποτε...

Γράψατε: D. E. VALAKOS

71-77 Park Place NEW YORK, U.S.A.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμός Δύσεων

Απριλίου-Ιουλίου (Δι' λύσεις δεκταί μέχρι της 18ης Αύγουστου...)

297. Δεξιόγλωσσος

Μίαν πρόθεσιν ενώνω...

298. Λογοπαλαικός Δεξιόγλωσσος

Ρόδα έμάζευσα κοινά, Τά έδωσα μαζί...

299. Στοιχειοτονογόγλωσσος

Γνωστός σου νόστιμος ίχθύς...

300. Αναγραμματισμός

Δάκτυλός σου z' έγώ είμαι...

301. Ζήτα

+++++ * * * + * * * + * * * +++++

Παντού νήσιον Έλληνικόν.

302-303. Αστέια Παροράματα

1.—Ό γούς είναι μέλος του χώματος...

304-305. Λογοπαίγνια

1.—Ποία πόλις άρριμείται; 2.—Ποιος είναι ο άγριώτερος κόλπος;

306. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά των κάτωθι ζητουμένων λέξεων...

307. Φωνηεντόπλιον

σ χ ς - μ * - γ π - τ - λ

Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

308. Γρήφος

Είπα γαλ γαλ γαλ... Έστάλη υπό του Κόματος

ΛΥΣΕΙΣ

Τών Πνευματ. Ασκήσεων των φύλλων 15 και 16...

159. ΙΜΒΡΟΣ... 160. Ουδείς ά-ναμάρτητος είρη...

161. Γυναίξί κόσμον ή σιγή φέρει... 162. Άμφιτρίτη...

163. Έξοχή... 164. Φάλαις... 165. Μύρων-Βύρων.

166. Α Δ Σ Ν... 167. Κοζάνη...

168-172. Διά του Κ Α Λ Α Μ Ο Σ Ν... 173. Πέπων...

του οίνου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ'Η λέξις με άπλά στοιχεία των 8 στιγμών...

Μεγάλο σου, Ρωμηοπούλα, που τά εθήμας...

Κ' έγώ, Άήτητε Εύζωνε, επειδή ποθώ την νίκη...

Αμα σοφ δώσωμε, Ονειρώδες Βάλας, μισή...

Αδαμάντινε Χαρακίτη, Άήτητε Εύζωνε...

Υποστηρίζω φανατικός ύπεροχα φευδώνυμα...

Εύγενές Ιδανικόν, Ζητούσες την διεύθυνσίν μου...

Νέε μου διεύθυνσι: Ν. Ε. Γιοκαρίνη, π. τ. Σάρον.

Νέε μου διεύθυνσι: Ν. Ε. Γιοκαρίνη, π. τ. Σάρον.

ΕΒΔΟΜΑΘΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 26ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ίδε την λύσιν εις την σελίδα 225).

ΑΘΗΝΩΝ: Άναστ. Τσόλιας, Κ. Ν. Παπαδάκης...

ΘΗΒΩΝ: Μελετ. Άθ. Αϊκόνας, ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ναταλία Γ. Καζαντζή...

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ελένη Ι. Οικονομίδου, ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ: Ιωάννα Σ. Φ. Κοσμετάτου...

ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεώργ. Α. Πάτερης, Άνδρ. Εδστ. Γεωργακόπουλος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ατρόμητος Εύζωνάκι (25.26).

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριών Ναυτοπούλου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ιωάννη Σπέντερης...

ΣΥΡΟΥ: Νίκα Γ. Μπινιάρη, Μαρία Γ. Μπινιάρη...

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Σωτηρ. Α. Βασιλακόπουλος, Γεώργ. Χαρ. Ζαγοράς...

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μεγαλόφωνοι Κωνσταντίνος, Γεώργ. Π. Μπρούζος...

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριών Ναυτοπούλου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ιωάννη Σπέντερης...

ΣΥΡΟΥ: Νίκα Γ. Μπινιάρη, Μαρία Γ. Μπινιάρη...

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Σωτηρ. Α. Βασιλακόπουλος, Γεώργ. Χαρ. Ζαγοράς...

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μεγαλόφωνοι Κωνσταντίνος, Γεώργ. Π. Μπρούζος...

ΠΑΤΡΩΝ: Πατριών Ναυτοπούλου, ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ιωάννη Σπέντερης...

ΣΥΡΟΥ: Νίκα Γ. Μπινιάρη, Μαρία Γ. Μπινιάρη...

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Σωτηρ. Α. Βασιλακόπουλος, Γεώργ. Χαρ. Ζαγοράς...

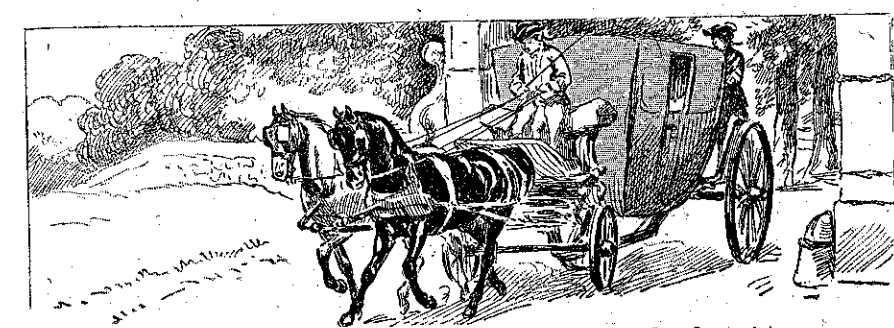
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Μεγαλόφωνοι Κωνσταντίνος, Γεώργ. Π. Μπρούζος...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας...

Table with subscription rates and publication info. Columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ...

Η άμαξα ξεκίνησε διά τας Βερσαλλίας. (Σελ. 224, στ. γ')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Η βασίλισσα έννόησε την σημασίαν αυτού του βλέμματος.

—Κύριε κόμη, είπεν, είμπορείτε να όμλήσετε όφθως.

—Τότε λοιπόν, είπεν, ή Μεγαλειότης σας άς μάθω, ότι με φέρει σήμεραν προς αύτην ή έπιθυμία του να τής παρασχω μίαν ένδουλεύσιν και να τής αποδείξω την άφοσίωσίν μου.

—Πρόκειται πάλιν διά καμμίαν να κοθήσιαν, ήρώτησεν ή Μαρία Άντουανέττα, διά καμμίαν συκοφαντίαν, από εκείνας των όποιων γίνονται θύμα πρό καιρού;

—Α, όχι! άνέκραξεν ο κόμης με άγανάκτησιν και ποίος θά ήτο κόσον κακούργος, ώστε να τολμήσῃ να συκοφαντήσῃ την βασίλισσαν;...

—Η αίτια που με φέρει εις τούδ πόδας τής Μεγαλειότητός σας είναι εκείνη, ή όποια πρέπει να ώθη κάθε πιστόν θεράποντα του βασιλέως εις τού να είδοποιή τον κύριόν του περι του έλαχίστου κινδύνου, που είμπορεί να πέσει την ασφάλειάν του ή την ασφάλειαν των περι αύτόν.

διασμένον με βρασιλικόν ένταγμα συλλήψεως. Αναλαμβάνω να παραδώσω εις χείρας του τον περι ου ο λόγος άπεσταλμένον.

Το σχέδιον επιτυχάνει.

Ο κόμης ήτο καλός διπλωμάτης. Έβρινε λοιπόν άνωφελές να έπιμείνη εις αύτό τού θέμα και, βέβαιος πλέον ότι ή καταγγελία του θα έφερε τού ποθούμενον αποτέλεσμα, ήρχισε να όμλήη περι πραγμάτων άξιοφόρων: περι των έλατωμάτων, τα όποια παρουσίαζε τού νέου θεάτρον του Μελοδράματος, περι τής μουσικής; του κ. Γκλύκ εν συγκρίσει προς την μουσικήν του κ. Πιτσίνη, περι τού νέου συρμού τής κομμώσεως των κυριών κτλ. κτλ.

Η Μαρία Άντουανέττα άπεκρίνετο εις τας κοινοτοπίας αύτας με την έτοιμότητα εκείνην, ή όποια δεν την έγκατέλειπεν ουτε εις τας κρίσιμώτερας στιγμάς τής ζωής τής. Κατό τού διάστημα όμως τής συνομιλίας, ο κόμης παρετήρησεν, ότι ή κυρία Πολινιάκ, εις την όποιαν ή βασίλισσα έδωσε χρημηλοφώνως κάποιαν διαταγήν, έξήλθεν από την αίθουσαν. Και μετ' όλίγον έπανήλθε, κρα-

—Και που εύρίσκαται τώρα ο περι ου ο λόγος άπεσταλμένος;

—Όχι πολύ μαγράν από τον πύργον μου, Μεγαλειότητάτη.

—Όποτε άν ήθελε κανείς να τον συλλάβῃ;

—Δεν θα είχα παρά να μου στείλῃ άπόψε ένα αστυνομικόν, έσο-

Τού καθήκον μου έπέβαλε να σας είδοποιήσω... (Σελ. 229, στ. β')

τούσα μίαν έπιστολήν, σφραγισμένην διά των βασιλικών σημάτων, και την παρέδωκεν εις την Μαρίαν Αντουανέτταν, ή όποια την άφισεν άφελώς εις το τραπέζι, που εύρισκετο πλησίον της.

Ο κόμης μετά δυσκολίας συνεκράτησε κίνημα χαράς, διότι ανέγνωσε εις την έπιστολήν εκείνην το ποθούμενον βασιλικόν ένταγμα.

Τρεις γραμμαί εις ένα φύλλον χαρτί, υπογεγραμμένοι μ' έν δυσανάγνωστον Α (Λουδοβίκος) και έπισημασμένοι με την βασιλικήν σφραγίδα. Τιποτε άλλο! Και όμως αυτό το χαρτί ήτο το ισχυρότερον και το ασφαλέστερον όπλον δι' εκείνον που το έπετύχχανε. Ο δυστυχής, άναντίον του όποίου εξεδίδετο ή βασιλική διαταγή, συναλαμβάνετο από τους άστυνομικούς, όπουδήποτε και άν εύρισκετο, κ' έστελλέτο άμέσως εις την Βασιλίαν.

Οί άνθρωποι, την έπαχήν εκείνην, έφυλακίζοντο χωρίς δίκη, χωρίς άπολογία. Τα δε φοβερά αυτά έντάγματα, τα όποια διάγραφον εύτως ειπείν μίαν ανθρώπινην ύπαρξιν από το βίβλιον των ζώντων, έπετυγχάνοντο τόσον εύκόλως επί της βασιλείας του πάρα πολύ άσθενούς Λουδοβίκου ΙΓ', ώστε μερικοί μεγάλοι κυρίαί της αύλής τά έπαιρναν από τους ύπουργούς ως να ήσαν άνθη ή μπρόνια.

Την στιγμήν κατά την όποιαν, περαιτώσειος της ακρόασεως, ο κόμης έσηκώνετο διά να χαιρετήσει, ή βασίλισσα τώ ειπεν:

— Αλήθεια, κύριε κόμη... όμιλούμεν όλίγον και διά τον μυστηριώδη σας άπεσταλμένον;

— Είμαι εις τάς διατάγας της Μεγαλειότητός σας, απεκρίθη ο κόμης.

— Πώς όνομάζεται αυτός ο άνθρωπος;

Η άπλουστάτη αυτή έρώτησις έφερον εις μεγάλην άμνησιαν τον κ. Μουσού.

Έν βασιλικόν ένταγμα έπρεπε να γράφη το όνομα εκείνου, τον όποιον ο ύπουργός της άστυνομίας ώφειλε να συλλάβη. Γνωρίζομεν όμως, ότι ο φίλος μας Μπόμπης, από την βίαν του να φύγη από τον Μαυρον Πύργον, έλησημόνηζε νάφισχ τόνόμα του και την διεύθυνσιν του.

Τούτο όλίγον έλειψε να έκμηδενίσχ τα σατανικά σχέδια του κόμητος, ο όποιος έστέλετο τώρα ένώπιον της βασίλισσης σαστισμένος, με το στόμα άνοικτόν.

— Ζητώ συγγνώμην από την Μεγαλειότητά σας, έψιθύρισε, άλλ' άγνωσά το όνομα αυτού του άπεσταλμένου.

Η βασίλισσα έμόρρασε.

— Τότε λοιπόν, ειπε, πρόκειται περι ανθρώπου κοινού;

— Έν πάσχ περιπτώσει, υπέλαβεν ο κόμης, ο άνθρωπος αυτός είνε κομιστής σπουδαιών έγγραφών, διότι έχει αύστη-

ράν διαταγήν να μη τά παραδώχη παρά εις τον δούκα της Όρλεάνης ιδιοχείρως.

Η περιέρογια της βασίλισσης; και ή έπιθυμία της να έμποδίσχ την έπιστολήν του Λωξέν να φύσχ μέχρι του έχθρου της, την έκαμε να εύρη τρόπον συμβιβασμού.

— Περιγίπισσα, ειπε προς την κ. Λαμπάλ, γράψατε εις αυτην την διαταγήν, αντί κυρίου όνόματος, «ο κομιστής των έγγραφών του κ. Λωξέν», και στείλατέ την άμέσως εις τον κ. Υπουργόν της Άστυνομίας, διά να εκτελεσθή.

— Έάν ή Μεγαλειότης σας, υπέλαβεν ο κόμης, μού έκαμνε την τιμήν να μου άναθέσχ αυτην την φροντίδα, θα συνεννοούμην άμέσως με τον κ. Σαρτιν, διά να τον διευκολύνω εις το έργον του.

— Έστω, ειπεν ή βασίλισσα, τεινούσα τον καλύτερον φακέλλον προς τον κ. Μουσού. Μισείτε λοιπόν τόσον πολύ, κύριε κόμη, τον δυστυχή αυτόν άπεσταλμένον;

— Μεγαλειότατη, απεκρίθη ο αυλικός, μισώ όλους τους έχθρους της Υμετέρας Μεγαλειότητος.

Κατόπιν, ύποκλιθείς βεθύτατα ένώπιον της βασίλισσης, άπεσύρθη.

Μόλις εύρέθη εις την στοάν, ο κόμης; γελαστός και κατευχαριστημένος, ήρώτησεν ένα αξιωματούχον της υπηρεσίας που ήμπορούσε να εύρη τον κ. Σαρτιν.

Τώ ειπεν, ότι ο κ. Υπουργός εύρισκετο την στιγμήν εκείνην εις το γραφείον του βασιλέως, διά την ήμερησιαν αναφοράν, άλλ' ότι δεν θα έβράδυνε να εξέλθη.

Τώ όντι, μετ' όλίγας στιγμάς, ο αξιωματούχος τώ έδειξεν ένα κιντόν άνθρωπον με μαύρα ένδύματα, ο όποιος εξήρχετο κρατών όγκώδες χαρτοφυλάκιον υπό την μασχάλην.

Ο κόμης έπλησιασεν άμέσως τον ύπουργόν, και άφου τον έχαίρετησε, τώ έτεινεν άπλώς το έγγραφον, το όποιον έκρατούσεν.

Ο διευθυντής της άστυνομίας, άνάγνωρίζας το ένταγμα, έκαμε κίνημα δυσαρεσκείας.

— Πάλι τά ίδια... έψιθύρισε.

— Διαταγή της Βασίλισσης, κύριε, ειπεν ο κόμης Μουσού.

Ο κ. Σαρτιν ύψωσεν όλίγον τους ώμους.

— Πολύ καλά, ειπεν, ή διαταγή θα εκτελεσθή.

— Άμέσως όμως, επέμεινε ο κόμης. Διότι αύριον θα είνε πολύ άργά και ο περι ού πρόκειται άπεσταλμένος θα έχη φύγη από την Γαλλιαν...
Ο μαυροφόρος άνθρωπος προσήλωσε το ψυχρόν βλέμμα του επί του συνομιλητού του και προσέθεσε με κάποιαν είνωνειαν:

— Σας συγχάρω, κύριε, διά τον ζήλον, με τον όποιον ένεργείτε να εκτελούνται αι διαταγαί της Α. Μεγαλειότητος.

Ο κόμης δεν άπεκρίθη εύθύς, στενωχωρηθείς από το διαπερατειών εκείνω βλέμμα, το όποιον έφαινετο ως να ήθελε να διεισδύσχ εις τά έγχατα της ψυχής του. Και μετ' όλίγον ήρκέσθη να εΐπη:

— Η σύλληψις θα γίνη πιθανώς εις τά κτήματά μου και τίθεται εις την διαθεσιν σας, κύριε ύπουργέ, άν χραισθή να κρύψατε εις τον πύργον μου τους ανθρώπους σας.

— Σύμφωνοι, κόμη! απεκρίθη ο κ. Σαρτιν. Άπόψε οι άνθρωποι μου θα εύρισκωνται εις τον πύργον της Καλιπανίας και βλέπω μετα χαράς, ότι δεν είνε ανάγκη να σας παρακαλέσω να τους διευκολύνετε.

Και χαιρετήσας ψυχρότατα διά της κεφαλής, ο διευθυντής της άστυνομίας άπεμακρύνθη με το μικρόν και άθύρουν βημά του.

Εξ άλλου ο κόμης κατήθε σιγοτραγουδών την κλίμακα των προφυλαίων.

Είχεν επιτύχη. Ο Μπόμπης θα συναλαμβάνετο και θα έφυλακίζετο εις την Βασιλίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΠΟΡΩΜΕΩΣ

Μετ' την δραπετεύσειν

Άφισαμεν τον φίλον μας Μπόμπην την στιγμήν που εξήλθεν εις το φώς από το σκότος του ύπογείου.

Ητο τόσον εξηντηλημένος από τους κόπους και τάς συγκινήσεις της τρομεράς του νυκτός, ώστε διά πολλήν ώραν έμεινεν ακίνητος, εξηπλωμένος επί της χλόης, ως πληγωμένος πουλί που διέφυγε την καταδίωξιν κυνηγών. Ο ύπνος τον κατέλαβε κ' έκοιμήθη βαρεία.

Κρότος βημάτων τον εξέπνισεν άποτόμως. Μ' ένα πήδημα έσηκώθη και εΐδε δύο ίππεις έρχομένους προς αυτόν.

Ο δυστυχής μικρούς τζόκευ ούτε καν εκέφθη να τους άσφύγγ. Εις την κεφαλήν του, σκοτισμένην ακόμη από τον κόπον και τον ύπνον, μία μόνη σκέψις έγεννάτο: ότι οι άνθρωποι εκείνοι άνήκον εις τον κόμητα Μουσού και ήρχοντο να τον άπαναφέρουν εις την φρικώδη του εΐρκην μόνον ένα θαύμα ήμπορούσε να τον σώσχ.

Και ιδού, το θαύμα έγεινε. Οί δύο ίππεις μόλις επρόσεξαν το παιδί που έκοιμάτο εκεί-χάμω τώ έρριψαν διερχόμενοι μίαν φιλικήν αστειότητα και έξηφανίσθησαν εις το δάσος.

Ο Μπόμπης άνέπνευσε. Δεν τον συνέλαβαν, άρα ή δραπετεύσις του δεν είχε ακόμη ανακαλυφθή. Και τώρα έπρεπε να έπωφεληθή αυτού του διαλείμματος.

Το σχέδιόν του ήτο καθαρά χαραγμένον: να επανεύρη τον λάρδον Πέρου, τον μόνον άνθρωπον που ήμπορούσε να τον προστατεύσχ μέχρι της μεταβάσεώς του εις Αγγλίαν και έν τώ μεταξύ να-ποφύγη τους ανθρώπους, τους όποιους ο άγριος και τρομερός εκείνος πυργωσπότης δεν θα παρέλειπε βέβαια να στείλχ έναντίον του.

Άφου έπλυνεν εις το ποτάμι, που έρρεεν εκεί-κοντά, το πρόσωπόν του και τά χέρια του, άφου έπεριποιηθη τάς πληγάς των κνημών του, σχισμένων από τά δόντια των ποντικών, άφου εξέσκονισε κ' έτακτοποιήσεν έπως ήμπορούσε τά ρούχά του, που είχαν γίνη έλεεινά μέσα εις την τρύπαν της αλώπεκος, ο Μπόμπης εξεκίνησεν όσον γρηγορώτερα τώ έπέτρπε το δεξιόν του πόδι, που το έστραγγούλισεν όλίγον όταν έπισεσεν από το παράθυρον. Επήγαινε κατ' ευθείαν εμπρός, ακολουθών το ποτάμι και κρυπτόμενος όσον ήμπορούσεν εις τάς λοχμας και εις τάς χαράδρας.

Εξοφικ έστάθη, έπειδή ήκουσε φωνάς. Εκρύβθη όπισω από μίαν συστάδα δενδρυλλίων κ' εκύτταζε προφυλακτικώς.

Ο,τι εΐδε, τον καθησύχασε. Πλησίον μιάς μεγάλης βάρκας, παιδία, σχεδόν συνομήλικά του, έπαιζαν κ' έγελούσαν φαιδρά. Ησαν τρις δύο άγόρικα κ' ένα κοριτσάκι, τα όποια έφορούσαν κουρέλια άλλ' ήσαν γεμάτα ύγειαν και χαράν.

Το κοριτσάκι, όλίγον μεγαλύτερον από τά άδέλφια του, προσπαθού να όλιγοστεύχη την όρμήν των εις το κυνηγητό και να τά κάμη να σταθούν όλίγον, να ξεκουρασθούν και να άγίζον της πελώριες φέτες των με το όρεκτικόν άσπρον τυρί που της έσκέπαζε...

Ο Μπόμπης εκύτταζε με ζήλειαν τά παιδία αυτά, που διεσκέδων χωρίς φόβον, χωρίς μερίμναν διά την αύριον. «Τά χωριατόπουλα αυτά είνε πλέον εύτυχη από έμέ, έσυλλογίζετο. Έχουν μητέρα που τάγαπά και πατέρα που έγάζετα διά να τά τρέφχ. Μπορούν να ζούν άμέριμνα, με γέλια, με τραγούδια, με παιγνίδια... Ένώ έγώ... Μόνος, ολομόναχος!... Δεν έχω σπίτι, δεν έχω οικογένεια... Είμαι το παιδί που το παίζουν στα χαρτιά!»

Άλλ' ο Μπόμπης άπετίναξε γρήγορα την μελαγχολίαν αυτην, εις την όποιαν δεν είχε καιρόν να παραδωχ, και γενόμενος πάλιν ο πρακτικός και φύσει μικρός Αγγλος που ήτο, εκέφθη πάλιν ώφέλειαν ήμπορούσε να βγάλχ από την συνάντησιν του αυτην με τά παιδία.

Διά να γνωρισθούν.

Είχαν εύρη τώρα ένα νέον παιγνίδι: έστησαν μία παλχά κατασκόλαν εις ένα

πάσαλον έμπηγμένον παρά την όχθην του ποταμού, και διεσκέδων ρίπτοντα πέτρας εις αυτό το σημάδι. Ο Μπόμπης εξήλθεν από την κρύπτην του, έπηρε μίαν πέτραν και την έρριψε με όλην του την δύγαιιν κατά της κατασκόλας, ή όποια έπεσεν από το άκρον του πασάλου.

Τά τρία παιδία έστράφησαν εκπληκτα διά να ιδούν πόθεν ήλθε το επιδέξιον εκείνω βλήμα, και είδαν τον Μπόμπην, ο όποιος τους εκύτταζε γελαστός.

— Ποιος είνε αυτός; ήρώτησε το μεγαλύτερον παιδί, που όνομάζετο Πέτρος.

— Είνος φτίνεται! ειπε το κοριτσάκι. Ο μικρός τζόκευ έπλησιασεν έν τώ μεταξύ και επρότεινεν άπεριφράστως:

— Θελετε να παίξω κ' έγώ μαζί σας; Είρω ένα παιγνίδι πολύ πιό διασκεδαστικό. Θα ιδήτε!

(Επειτα συνεχίσει)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΚΑΛΛΙΓΡΑΦΙΑΙ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μου έδειξε τάς Καλλιγραφικάς Σελίδας που της έστείλατε διά τον Διαγωνισμόν, — σήμερα έσα έσα δημοσιεύονται τάποτελέσματα, — και μου εξέφρασε την ύποψίαν, ότι πιθανόν μερικοί να μην είνε γραμμένοι με το

χέρι των... υπογεγραμμένων. Δεν είχεν άδικον να το ύποπτέυσχ προς στιγμήν ή Διάπλασις, διότι εις τά άλλα γραπτά, που της στέλλουν αυτοί οι φίλοι της, δεν είνε διόλου καλλιγράφοι. Έδυσκολεύθη όμως να παραδέχθω το συμπέρασμα τούτο διά δύο λόγους: πρώτον, διότι δεν πιστεύω να ύπάρχουν μεταξύ των φίλων της Διαπλάσεως οι ίκανοί να την απατήσουν και να της κλέψουν ένα βραβείον, παρακαλούντες να γράψχ, αντί εκείνων, τον... διδάσκαλόν των της καλλιγραφίας. Δεύτερον δε διότι γνωρίζω ότι πολλοί κακογράφοι άρα βαλθούν, άρα προσπαθήσουν, καλλιγράφων λαμπρά.

Υπάρχουν δηλαδή άνθρωποι, — και μικροί και μεγάλοι, — οι όποιοι έχουν δύο γραφήματα, το καθημερινόν και... το κυριακάτικόν. Νομίζω όμως, ότι ο σκοπός της Καλλιγραφίας — του μαθήματος έννοώ, — δεν είνε αυτός. Δεν πρόκειται δηλαδή να μάθχ κανείς εις το Σχολείον να καλλιγράφη μόνον έν ανάγκη, άλλ'ά να μορφώσχ σιγά-σιγά ένα γρα-

φικόν χαρακτήρα σταθερόν, ώραίν, εύανάγνωστον, κομψόν. Εις αυτό τείνουν τά μαθήματα που σας διδει ο διδάσκαλος της Καλλιγραφίας, και όταν δεν το κατορθώνουν, πρέπει να θεωρούνται χαμένα. Αδιάφορον άν κάμνουν τον μαθητήν ίκανόν να καλλιγράφη με το ζόρι. Το ζήτημα δεν είνε, βλέπετε, να εμπορή κανείς να κατασκευάζχ μίαν μικράν Σελίδα Καλλιγραφίας με κόπον, με ιδρώτα και με δαπάνην όλοκληρών ώρών. Το ζήτημα είνε—σας το είπα, — να καλλιγράφη άπόκωσ και πάντοτε.

Πολύ πρακτικώτερος και χρησιμώτερος θα ήτο ο Διαγωνισμός της Καλλιγραφίας, άν ή Διάπλασις εκρινε τους αξίους βραβείον, όχι από μίαν Σελίδα, γραμμένην έπιτηδες διά τον Διαγωνισμόν, άλλ' από τάς έπιστολάς και τά άλλα γραπτά που της στέλλουν οι φίλοι της καθημέραν. Θάπηλλάσσετο ούτω και από την είνωνειαν του να βραβεύχη κάποτε ως καλλιγράφους εκείνους, οι όποιοι όλον τον χρόνον την βρασιάζουν με την κακογραφίαν των και την κάμνουν να της πονούν τά μάτια... Άλλά τέτοιος Διαγωνισμός δεν θα ήτο παλύ εύκολος. Τι σημαίνει όμως; Νομίζω, ότι ο Διαγωνισμός της Καλλιγραφίας είνε πορεί να διατηρηθή όπως γίνεται τώρα, και συγχρόνως οι φίλοι της Διαπλάσεως να προσπαθούν να φιλοτιμούνται πάντοτε να της γράφουν καλά, καθαρά, κομψά, ώραία. Αυτό θα τους ώφελούτε περισσότερον παρά έάν έπαιρναν το Βραβείον της Καλλιγραφίας. Διότι θα τους έσυνειθίσει να καλλιγράφων, θα τους έκαμνε να μορφώσουν τον γραφικόν των χαρακτήρα.

Και είνε πολύ αναγκαίον αυτό εις την ζωήν, σας βεβαίω! Ο κακογράφος, χωρίς να θέλχ, φτίνεται, ότι άψηφά, ότι περιφρονεί τον άλλον, ύποχρεώνων αυτόν να διαβάχη όρνιθασκαλιόματα. Ένώ ο καλλιγράφος απαναντίας φτίνεται εύγενής και ύποχρεωτικός. Όπως το συμπθητικόν πρόσωπον, το καλόν έξωτερικόν, έτσι και το καλόν γραφήμον είνε μία λαμπρά σύστασις. Δεν έννοώ βέβαια, ότι είνε ανάγκη να καλλιγράφη κανείς τυπικώτατα, σχολαστικώτατα, καθ' όλους τους κανόνες, όπως μερικοί, διά τους όποιους λέγουν ότι έχουν καταθάσχ τα μυαλά των εις τα δάκτυλα. Όχι βέβαια! ή υπερβολή εις τίποτε δεν χρησιμεύει. Είνε όμως απαραίτητον να γράφη κανείς ευανάγνωστα και καλλιτεχνικά. Άφίνω ότι διά μερικά επαγγέλματα, διά μερικά στάδια, ή καλλιγραφία είνε έν των ών ουκ άνευ. Άλλά και κάθε άνθρωπος άνεπτυγμένος, του κόσμου, ώφείλει να είνε μέχρις ενός βαθμού καλλιγράφος. Αποτελεί και τούτο στοιχείον της καλής ανατροφής.

Σας άσπάζομαι
ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΡΙΝΙΩ

ΑΣΠΡΟ ΜΕΡΜΗΓΚΙ, ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

— Σταθήτε, είπε ο Τερμίτης. Από την ημέρα που συντροφιάσαμε, έχω μια ιδέα που μου βασανίζει το μυαλό. Ως τώρα έκοιμόμαστε μ' έμπιστοσύνη, αφού εδουλώναμε καλά την πόρτα του σπιτιού μας. Μ' αυτό δεν αρκεί. Πρέπει να υπάρχει κ' ένας φύλακας, όταν οι άλλοι θα κοιμούνται. Ο φύλακας αυτός, ο φρουρός, θα είμαι εγώ. Κοιμοῦμαι πολύ

«Κ' εδείτε τον Τερμίτη που είχε πάρη τό αγριώτερο ύφος του.» (Σελ. 222, στ. β')

έλαττα και ανήκω, καθώς ξέρετε, σέ φυλή πολεμική. Θα μου σκάψετε λοιπόν ένα μικρό κελλί στην είσοδο και θα μένω εκεί.

— Πολύ καλά, είπε η 'Αννέτα' να βρούμε μόνο το καταλληλότερο μέρος. Έψαξαν και σέ λίγο το ήσαν.

Στό στενό διάδρομο που έβγαζε στην εξώπορτα, κάτω από μια ξερά ρίζα, ήταν ένα μικρό βαθούλωμα, ένα λακκάκι, ίσα-ίσα όπως τό ήθελε η 'Αννέτα.

— Είναι ό,τι χρειάζεται, είπε χαρούμενη. Να πάρτε την Κρινιώ και την υπηρέτρια να σάς βοηθήσουν, και να σκάψετε λιγάκι από δῶ, λιγάκι από κεῖ. Έτσι η σαλίτσα αυτή θα στρογγυλέψη και θα γίνη μια γράζα. Έπειτα βλέπουμε. Εγώ θα πάω τώρα να μαζέψω τα κοπάδια μου.

Δέν είχε καμιά αμφιβολία ότι θα έκαναν ακριβέστατα ό,τι τούς είπε και η εργατική παραμάνα πήγε στής μελίγρες της.

Κ' ενώ οι φίλοι της έκύτταξαν με θαυμασμόν, έμπασε μέσα στή φωληή όγδόντα χονδρές και καλοθερμμένες άγαλάδες, τής άρμεξε με προσοχή και έπειτα τής έβαλε στο σταύλο. Εκείνο τό βράδυ, τά τέσσερα μερμήγκια έχορτασαν μέλι.

Τό ξένο μερμήγκι, όταν τό ανέκρινε καλά η 'Αννέτα, ώμολόγησε ότι ήσαν από την ίδια εκείνη μερμηγκούπολι, άπ' όπου είχαν έξορισθή η Κρινιώ με την παραμάνα της, καθώς είδαμε στην αρχή

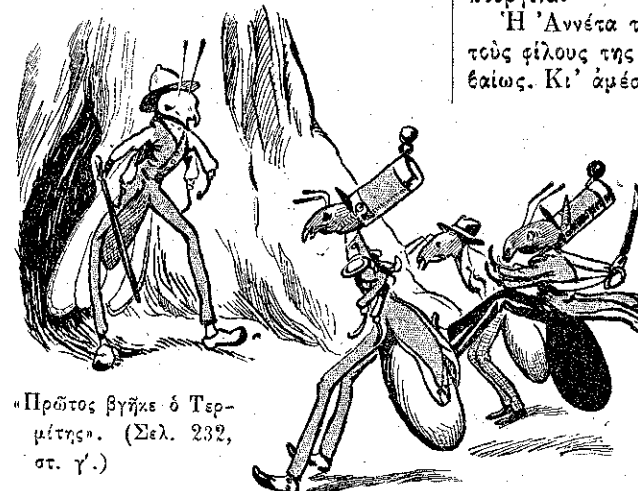
αυτής τής ιστορίας. Φαίνεται, ότι τά πράγματα επήγαιναν πολύ άσχημα στην πατρίδα των δύο φιληνάδων μας. Η Πρωθυπουργίνα Λασία έξασκούσε τόσοσ κακή και δυνατή έπιρροή στή Βασίλισσα, ώστε αυτή δέν έκαμνε πιά παρά λάθη. Δύο κόμματα είχαν σχηματισθή: Τό ένα, με λιγώτερους όπαδοῦς αλλά με περισσότερη δύναμη, είχε άρχηγο τό Λασία. Τό άλλο, πολυπληθέστερο, αλλά δαιλό, άτολμο, ήταν υπό τάς διαταγάς του πρώην άρχηγοῦ του Δοκάτου των Ουδέτερων.

Ένα βράδυ, τή στιγμή που η εργάτρια έμπαζε στή φωληή τής μελίγρες και είχε τελειώσει σχεδόν αυτή την εργασία, έτραξε ταραγμένη, άνω-κάτω, στην άποθήκη, για να βρῆ τον Τερμίτη, την 'Αννέτα και την Κρινιώ, που εκείνη την ώρα έφύλαγαν σπόρους.

— Τι τρέχει; τί έπαθε; την έρώτησε η Κρινιώ, που είδε πρώτη τή συγκίνησή της.

— Ένα μεγάλο σῶμα από μερμήγκια έρχεται κατά δῶθε. Έγνώρισα μερικώς πατριώτες μας. Θα έρχονται για να λεηλατήσουν τή φωληή μας.

— Άς κοπιήσουν! άς πάρουν τά μούτρα τους! είπεν ο Τερμίτης, τρίζων τής δαγκάνες του και έξακοντίζων μία σταγόνα μυρμηγκιού όξέος.

«Πρώτος βγήκε ο Τερμίτης.» (Σελ. 232, στ. γ')

— Πάμε να ιδούμε, είπε η 'Αννέτα' μα έχετε δικηό' δέν θαρίσωμε να μάς άρπάξουν, χωρίς να τούς υπερασπισθούμε, τούς καρπούς τόσοσ κόπων!

Στή στιγμή, η πόρτες των σταύλων και των αποθηκών έφράχθησαν καλά-καλά με ξυλαράκια, και τά τέσσερα μερμήγκια βγήκαν από μια μυστική έξοδο, που η φρόνιμη και προνοητική Κρινιώ την είχε σκάψη κρυφά από τον Τερμίτη.

Πρώτος βγήκε ο Τερμίτης.

Πραγματικῶς, σέ άπόστασι δλίγων βημάτων, έστέκετο ένα σῶμα από μερμήγκια. Πρέπει να ήταν καμιά εκατοστή. Μόλις είδαν τον Τερμίτη με τής δυνατές του δαγκάνες και τό άγριο ύφος του, — και άς μή ξεχνούμε, ότι ο 'Αφρικανός ήταν τρείς τουλάχιστον φορές μεγαλύτερος από ένα μερμήγκι ευρωπαϊκό, — έφροβήθηκαν πολύ κ' έκαμαν να όπισθοχωρήσουν.

Η 'Αννέτα, που τά έκύτταξε προσεκτικά, έμπόδισε τον Τερμίτη τή στιγμή που έτοιμάζετο να έφορμήσει, γιατί αυτός ήταν φύσει άνυπόμονος.

— Σταθήτε, του είπεν, πρέπει πρώτα να πάω να τούς μιλήσω' να είσθε πάντα έτοιμοι να με βοηθήσετε, όταν άνω-κάτω, στην άποθήκη, για να βρῆ τον Τερμίτη, την 'Αννέτα και την Κρινιώ, που εκείνη την ώρα έφύλαγαν σπόρους.

Σιγά-σιγά, με ύποψια και με φόβο, η 'Αννέτα έπροχώρησε προς τά ξένα μερμήγκια και όλκένα τά έκύτταξε προσεκτικά... Άλλά μόλις έλαμε λίγα βήματα, έν άπ' αυτά τά μερμήγκια βγήκε από τον όμιλο και έπροχώρησε να την προῦπαντήση. Τότε πιά η 'Αννέτα έδουλειώθη: και, ήταν αυτός, ο κύριος Χονδροκέφαλος, ο πρώην άρχηγοῦ του Δοκάτου των Ουδέτερων. Καλά τον είχε γνωρίσει!

Τον θυμάσθε τον κ. Χονδροκέφαλο: είναι ο άξιωματικός που είχε τιμωρηθή συγχρόνως με την Κρινιώ και την 'Αννέτα από την κακή και σκληρή Πρωθυπουργίνα.

Η 'Αννέτα τον έτρόβησε τότε προς τούς φίλους της και τούς έσύστησε άμοιβαίως. Κι' άμέσως η Κρινιώ με την υπηρέτρια, έπήγε να φέρη μέλι και σπόρους, για να τον τραπάρη.

Έν τῷ μεταξύ, τό σῶμα των μερμηγκιών, άμα είδε, ότι ο αρχηγός του βρήκε εκεί γνωρισμάς και περιποιήσεις, σκορπίσθησε όλόγυρα για να ξετραπώσει τίποτε φαγώσιμο. Η Κρινιώ, βλέπατε, οίκονόμα σάν την παραμάνα της, δέν έννοούσε να βγάλη μέλι και σπόρους για τόσα μερμήγκια. Έπειτα ήξευρε, ότι φάγωντας εκεί-γύρω, τά μερμήγκια θα εύρισκαν να χορτάσουν.

Άφ'ού έφρχε και έπιε ό,τι τού έδωσαν η Κρινιώ, ο κ. Χονδροκέφαλος, εύχρηστος-μένος και γελαστός, είπεν στην 'Αννέτα:

— Δέν με ρωτάτε πῶς βρεθήκα έδῶ; — Άλήθεια, είπεν η 'Αννέτα, τί γυ-

ρεύετε σάς στα μέρη μας, τόσο μακριά από την πόλι σας, και μαζί με τόσα μερμήγκια;

— Χμ! είναι μεγάλη ιστορία, άπεκρίθη ο άξιωματικός, και θα μου έπιτρέψετε να την άρχίσω από την αρχή. Λίγες ή-μέρες άφ'ού έξορισθήκατε σάς ή δυό, μία Πυγολαμπίδα που τριγύριζε τή νύκτα απέξω από τή φωληή μας, μάς έπληροφόρησε ότι σάς πήρε στο σπίτι του ένα ξένο μερμήγκι, που είχε μεγάλη φήμη σ' όλο τό δάσος.

— Και η Βασίλισσα, ρώτησε η 'Αννέτα, η Βασίλισσα που την αγαπώ και την σέβομαι πάντα, γιατί δείχθηκε τόσο καλή σέ μάς, τί κάνει;

— Η Βασίλισσα, άπεκρίθη περίλυπος ο κ. Χονδροκέφαλος, είναι τώρα φυλακισμένη.

— Φυλακισμένη!; και πῶς αυτό;

— Ίδου πῶς έτρέξαν τά πράγματα. Η Βασίλισσα, άμα ένόησε επιτέλους και έπέισθη, ότι η Πρωθυπουργίνα Λασία την τραβούσε πονηρά προς την καταστροφή, θέλησε νάντισταθή. Ήταν όμως πολύ άργά. Η γρηή Πρωθυπουργίνα, η τραπεζαρητή, είχε πιά σχηματίσει ένα κομμα ίσχυρό. Κατώρθωσε λοιπόν, με την πρώτη αντίστασι, να πιάση την Βα-

σίλισσα, μαζί με την ύπουργίνα Νικηφόρα, να τής κλείση και τής δυό στα κελιά τους; και να τά περιουκλώση με φρουρά δυνατή. Έμεις οι άλλοι, με άνηκωμε σ' τό κόμμα τής Βασίλισσας, διαμαρτυροῦθήκαμε. Άλλά τί μπορούσαμε να κάμουμε που ήμαστε λιγώτεροι; Κ' έπειδή η Λασία ήθελε να μάς σκοτώση, αποφασίσαμε να σωθούμε με τή φυγή. Έτσι φύγαμε από τή μερμηγκούπολι και ήλθαμε να σάς βρούμε.

— Δέν σάς τό είπα κ' εγώ, πῶς δε μπορούτε πιά να ζήση κανείς εκεί-μέσα; έρώναξε η υπηρέτρια. Γι' αυτό έφυγα κ' εγώ.

— Καλά! και από μένα τί θέλετε; ρώτησε ο Τερμίτης, πάντα με ύποψια. — Συμβούλες!

— Μιά μόνον έχω να σάς δώσω. Κυτάξτε να κάμετε τή δουλειά σας όπως ξέρετε, κι' άρίστε μας ήσυχοι; να κάμουμε και μείς τή δική μας.

Η τρχαία αυτή συμπεριφορά του Τερμίτη τούς έξέπληξε όλους. Ο γέρος τό παρατήρησε κ' έπρόθεσε:

— Με χίλιους κόπους, με χίλια βάσανα, κατορθώσαμε να ζῶμε έδῶ-πέρα μια ήσυχη ζωή. (Έπειτα συνέζητα) Γρηγ. Σενόπουλος

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΣΙΓΓΟΥΝΗΣ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΗΣ

Ο Τσιγγούνης ένα βόλο Κάνει τό χρυσάφι του όλο Και έξω άπ' τό έρμιο του καλύδι Μέσ' στή γῆς βαθιά τό κρύβει Και κρυφά συχνοπηγαίνει, Με λαχτάρα τόνο βγαίνει, Τόν χαϊδεύει μ' όση άγάπη Τα έγνονάκια τους οι πάπποι, Και, φιλώντας τον άκούμα, Σάν παιδί Μανούλας στόμα, Πιο βαθύτερα στο χῶμα Τόνε χώνει κάθε βράδυ, Σάμπως νάθελε στόν 'Αδη Νάν τον πάει με τήν ψυχή του Πάντα εκεί να ζῆ μαζί του...

Μά ένας κλέφτης, όπως πρέπει, Τόνε νιώθει, σάν τον βλέπει, Να συγνοεθάδει, και Με την πονηριά του πάει Τό χρυσάφι του χτυπάει Και... του βάζει ντενεκέ Με τά λόγια αυτά γραμμένα: «Τζόγια μου, μήν κλαίς' ή έμένα Μέσ' στο λάκκο έχεις κρυμμένα Ή τό βόλο τό χρυσό σου, Δέω, ένα πράγμα είναι για σένα: Χάϊδεύε με και... καμώσου!»

(Μίμους) ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

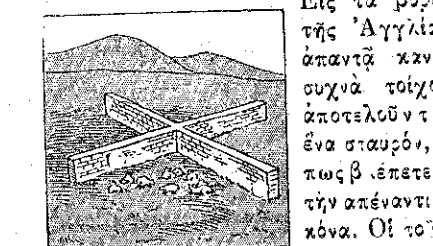
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

'Αδηφάγος ιχθύς

Ο κ. Βεβα-ker άγόρσεν ένα ιχθύδν από την άγοράν τής 'Αμβέρης και όταν τον ήνοιξε διά να τον καθαρίση, εύρεν έκπληκτος μέσα εις τον στόμαχόν του μίαν πιπαι! Φαίνεται ότι κάποιου νού ου θά τού έπεσεν από τό πλοϊον, και ο άδηφάγος ιχθύς, εύρεθείς από κάτω, την κατέπιεν.

Πρός προστασίαν των ποιμνίων

Εις τά βόρεια τής 'Αγγλίας, άπαντά κνεις συχά τοίχου: άποτελούν τας ένα σταυρόν, όπως β. έπετε εις την απέναντι εικόνα. Οι τοίχο αυτοί χρησιμούν διά να προφυλάττωνται από τον άνεμον τά ποιμνια εις τούς τόπους τῆς βοσκῆς. Άπό όποιον μέρος και άν φυσῆ ο άνεμος, τά ποιμνια εϊμπορουν να μένουν εις μίαν από τας τέσσασας γωνίας ά-πρόσβλητα.

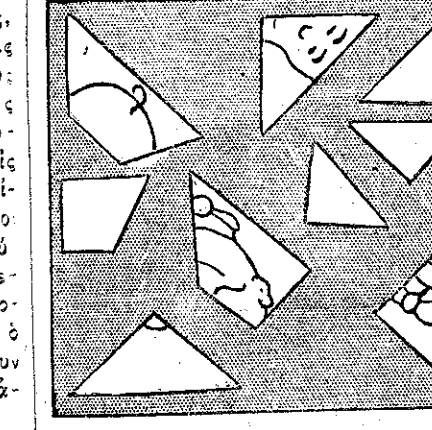
Περίεργον μαχαίρι

Ίδου ένα περίεργον μαχαίρι. Έχει έξ λεπιδας και τό μετρησιόν του εις έν οικιατροφιόν τού Λονδίνου διά να κόπτουν τό ψωμί φέτες. Με μίαν μαχαίριαν κόπτει κνεις πολλάς συχρόνως, και όλας του ίδιου πάχους.

'Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Συναρμολόγησις εικόνας

Νάντιγράψετε με προσοχήν τά έννεα αυτά τεμάχια, να τά περικόψετε μ' ένα ψαλλίδι και κατόπιν να τά συναρμολογήσετε ώστε να σχηματίσουν τετράγωνον με μίαν κομικήν μορφήν.

β.) Παίγνιον

Έστέλη από τής Μεγάλης 'Ελλάδος

	ΝΩΨ	ΠΙΣ	ΣΑ	
ΛΑΜ	ΠΥ	ΜΕ	ΚΩ	ΓΟ
	ΜΥΕ	ΜΗΡ	ΛΙΣ	

Να συναρμολογηθῶν αι συλλαβαι αυτές ώστε ναποτελεσθῶν τά όνόματα τεςσάρων έντόμων.

γ.) Διά τούς Γαλλομαθεύς

A p.r. p.ll.r f.l.s g.sp.ll.r Νάναγνωσθῆ ή γαλλική αυτή παροιμία.

Λύσεις του 27ου φύλλου

α.) Μυτιλήνη, Κλαζομεναί, Κύμη, Κολοσάν, Φόκια. — β.) Mieux vaut tard que jamais. — γ.) Ο συνομιλητής του κυρίου σχηματίζεται από τας γραμμάς του ώμου και τωνμαλλίων του, και φαίνεται όταν ή εικών άντιστραφῆ.

Απόρρητον Σωφραζέταρ (δεκτὴ) Ἐν τούτῳ Νίκα κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιτολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 11ην Ἰουνίου, βάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

137ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Ἀπριλίου-Ἰουλίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Ἀυγούστου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ).

309. Δεξιόγραφος

Ἐνα φθόγγον μουσικόν. Μετὰ μίαν νῆσον ἂν ἐνώσης, Βασίλειά τραγικόν. Παρευθὺς θὰ φαγεώσης.

310. Συλλαβογράφος

Δι' ἐμοῦ οἱ καλλιτέχναι Δύνανται νάναδειχθῶν. Κ' οἱ σοφοὶ μ' ἔχουν ἀνέγκην Ἐπειδὴ θὰ δασασθῶν. Μολοντοῦτο μὴ νομισῶς Πῶς δυσκόλως θὰ με λύσης. Δύο σύμφων' ἀρᾷ μόνον Τεχνικὰ νὰ συγκολλήσης.

311. Στοιχειόγραφος

Εἶμ' ἀρχαῖος στρατηγός. Ἄν ἡ μέση μου μὲ λείψῃ, Ἐνα πρᾶγμα θὰ προκύψῃ, Καθεμερὰ πῶς τὸ τρώς.

312. Αἶνιγμα

Ἀπόστολος εἶνε τ' ἀρσενικόν μου Σημεῖον στίξεως τὸ θηλυκόν μου.

313. Ἐξάγωνος

*** = Νῆσος.
**** = Θεὸς Αἰγύπτου.
***** = Σοφὸς νομοθέτης.
**** = Ὑλικόν.
*** = Βεβαιωτικόν.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

314. Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνας

Ἄχ, Μίμηλ' ἴσσο φηλὰ ἀνέθηκα, πῶς ἔβλεπα κάτω ἄλη τὴν Ἄττικη.
Καὶ πῶς ἀνέθηκα;
Μὰ δὲν σοῦ τὸ εἶπα;

315-319. Μαγικὸν Γράμμα

Τῆ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκείτης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἄνευ ἀναγραμματοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:
χῶρος, Σάμος, ἄερα, Ὀδρανία, ἀμύ.

320. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ καθὼς καὶ τὰ τρίτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, ἀποτελοῦν δύο ἀρχαίους Ἑλληνας ποιητὰς ἐκ τῶν μεγαλύτερων:

- 1, Ἀργαῖα ποιήτρια. 2, Φυτόν ἀρωματικόν. 3, Ἐγκλημα. 4, Βασίλευς τῶν Ἑθῶν. 5, Μέρος τοῦ δένδρου. 6, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 7, Ἀρχαῖος ἱστορικὸς. 8, Ἀρχαία πόλις.

321. Φωνηεντόλιπον

κλν - ργ - πρ - πτ
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Διατρήτου Κυανολεῦκου

322. Μαθηματικὸς Γρίφος

Table with mathematical symbols and numbers: + 1 +, 2, 8 8 8, 8 8 8, 8 8 8 8

Λυομένου τοῦ Γρίφου τούτου, θὰ εὑρεθῆ μία ἀριθμητικὴ ἐξίσωσις.

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 17 καὶ 18
174. Φιλόρα (φι, λύρα).-175. Ρόδος-ρόδον.-176. Κλώθω-Κλωθῶ.

177. Π Α Π Υ Ρ Ο Σ 178. Ἐσοι Σ Η Σ Τ Ρ Ο Ν διπλῆς ὁμοθάλ-
Σ Υ Γ Γ Ρ Ο Σ μός, ὅς τὰ
Π Υ Ρ Α Δ Ι Ο Σ αάνθ' ὁ ὄρθ.
Σ Ι Σ Υ Φ Ο Σ (Ἡ ἀνάγνω-
Α Ο Ρ Α Τ Ο Σ σις κατὰ στή-
Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α λας, ἐκ δεξι-
ῶν, καὶ ἐκ

τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω).-179. Ἡ Διάπλασις εἶνε τερπνοτάτη.-180. Τὰ καλὰ κόποις κτώνται.-181. ΟΠΙΟΝ, ΑΡΑΔΗ, ΣΑΝΟΣ (ἸΟΑΣ, ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ, ΙΑΝΘ, ὈΔΟΡΟΣ, ΝΗΣΟΣ).-182. Οὐαὶ τοῖς ἠτημένους (οὐ - ἐτ' εἰς ι - τι με νης.)

183. Κόσμος (Κῶς, σφ, φῶς).-184, Μάχη - ἄλ.-185. Πυθία-Πυθία.

186. Ω Α Σ 187. Μ Η Λ Ο Ν
Κ Γ Α Η Ρ Ω Σ
Ε Α Μ Δ Ω Τ
Α Ν Τ Α Ι Ο Σ Ο Σ
Ν Ο Ν Ν
Α Π Ι
Η Η Α 188. ΚΑΛΑΜΑΙ

(ἄμα, Λαμία, μάλα, ἴαμα).-189. Ἀπορρίπτετε τὰς πονηρὰς συμβουλὰς. (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχίζει ἀπὸ τὸ μεταῖον Α καὶ περιγράφει τὸ διπλοῦν ἕτα τοῦ σχήματος κανονικῶς).-190. ΣΥΛΛΑΣ - ΜΑΡΙΟΣ (Σάμος. Ὑφάτος, Αὔρα, Λεῖριον, Ἀροτρον. Σέσωστρις).-191. Ἀργὸς μὴ ἴσθι μὴδ' ἂν πλουτῆς.-192. Ἡ Ἀρισσα εἶνε πόλις τῆς Ἑλλάδος (ιλ - αρ εἰς α - εἰν' ἐπ' ἔλ' εἰς τις - ἔλα δός.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ ἑλπίς με ἔπλα στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον μετὰ παχῆα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ με κεφαλαῖα τὸ τετραπλάσιον. Ἐλάχιστος ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὴ κεφαλαῖα ἢ παχῆα ἢ ἀπλά στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξέ λέξεις ἀπλά. - Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Θερμὰ συγχαρητήρια, Κρητικοπούλα.- Μπουμπουλῖνα καὶ Νιδῆ. (Π, 238)

Βολιώτικο Κεράσι, τί γίνεσαι; Μήπως σὲ φαγαν τὰ σκουληκία; Ἀφελῆς Σανθούλα, Μικρὰ Ἀριστοκράτις

Συγχαρητήρια εὐκρινῆ γὰ τὸν προβιδα- σμὸ σου, Κρητικοπούλα. Δέχεσαι νάν- ταλλαξομε Μ. Μυστικά καὶ καρτ-ποστάλ: Ζιλὲ (Π, 240)

Σὰς εὐχαριστῶ πολύ, Ἑλληνικὴ Καρδιά κ' Ἑλαιοδόχος Ἐλλάς διὰ τὴν ὑποστήρι- ξιν Σας καὶ Σὰς χαίρετῶ. Μπαρουτοκαπιτισμένη (Π, 241)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΣΤΑΔΙΟΝ,"

Ἐν Κωνσταντινουπόλει
Ἰδρυθὴ σύλλογος ἐν Κωνσταντινουπόλει μετὰ τὴν ἐπανομίαν Σταδίου σκοπὸν ἔχων τὴν διδασίαν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ δρᾶσιν αὐτοῦ εἰς τὸ Δημοψήφισμα.
Διοικητ. Συμβούλιον: Σημαῖα τοῦ Ἀβέ- ρωφ, Α. Γεωργιάδης, Χρηστός.
Συνδρομὴ ἑβδομαδιαία λεπτὰ 20.
Παράρτημα ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ. Ἀντιπρόσω- πος: Χ. Νικολαΐδης.
Ζητοῦνται καὶ ἄλλοι.
Διεύθυνσις: Aristide Psaltiadis, Club de Constantinople, Pera, Constantinople.

Ψηφισατέ τὴν ὄλι, ψηφίστε τὴν παιδείαν. Ἐκείνη πῶς στήν Πολί, πῶς στήν Ἀγία Σοφίᾶ τὸ Ἔθνος τὴν προσμένει Μπαρουτοκαπιτισμένη (Π, 243)

ἙΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 27ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 233).

ΑΘΗΝΩΝ: Ἐλευθεροφίλια Μακεδονία, Ἀναστ. Τσόκαλης, Βασ. Σ. Αεονόδοτος, Ἰωάν. Ν. Χαλῶς, Π. Περγάμνης, Μπαρουτοκαπιτισμένη Γαλανό- λεικη, Βασιλοπούλα τοῦ Βουνοῦ ΖΑΚΥΘΟΥ: Ἄγγελος τῆς Ἐλευθερίας. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Τρελλὴ Ναυτοπούλα. ΘΕΣΣΩΝ: Μελέτ. Ἀθ. Λιάσκος (26-27). ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Γεωρ. Β. Βασιλοπούλος. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Ἀτρόμητο Ἐδ- ζωνάκι, Σπαρτιάτης. ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Γεωρ. Α. Πάτερης. ΝΑΥΠΑΓΙΟΥ: Κλεομ. Γ. Κοτοπούλης. ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Σ. Κ. Σταυροπούλος, Νίκος Σ. Κούρης, Ἀλ. Παπασαβάντου, Π. Καρανικόλας, Ν. Νικολάπουλος, Χρ. Πανόπουλος, Λυμπ. Ἀγγελ- λέτος, Μιχ. Δωμνιτόπουλος, Στυλ. Ἀρβανίτης. ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ: Ἀντ. Α. Πετράνης, Π. Κ. Γλυ- κοφειδῆς, Γ. Χ. Ζαγορέας. ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνσταντῖνος Κανάρης, Κ. Ι. Σπανός, Μεγαλόφρων Κωνσταντῖνος, Ν. Ζ. Σπά- ρως, Κωνστ. Μ. Καλλίος.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐργάνων ὁδὴν τὴν λύσιν τὰ δνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐληγοῦντο ὁ ἐν Λαρίσση ΓΕΩΡ. Α. ΠΑΤΕΡΗΣ, ὁ ὁποῖος ἐνε- γργήθη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰουλίου. Πλεονάζουν 2.90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 12 (οἱ ἐξῆς: 4, 5, 7, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23) πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.
Τόμοι 7 οἱ ἐξῆς: 1, 8, 9, 11, 12, 14, 24, πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.
(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, 10ος καὶ 13ος ἐξηργηθήσαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1912

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898. ὧν ἕκαστος τι- μᾶται: Ἄδεται φρ. 3 - Χρυσὸδ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδεται 3,50, χρυσὸδ. 6,50 Διὰ τὸ Ἐξωτ. » 4,- » 7,-

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλευθέρως ταχυδρ. τελῶν: Ἄδεται φρ. 7 - Χρυσὸδεται φρ. 10.

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1912, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 8 - Χρυσὸδεται φρ. 10.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Α. 20, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Ἐν Ἀθήναις, 22 Ιουνίου 1913

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια)

Καὶ χωρὶς νὰ περιμεινῇ τὴν ἀπάντη- σιν τῶν παιδιῶν, ὁ μικρὸς Ἀγγλὸς ἐ- στησεν εἰς τὸ χῶμα τρεῖς πασαλίσκους καὶ ἔδισεν εἰς τὰ ἄκρα τῶν, καὶ σπᾶνον τοῦ ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ, κουρελάκια χρωμάτων διαφορετικῶν. Κα- τόπιν ἐξήγγισεν εἰς τοὺς συν- τρόφους τοὺς κανόνας τοῦ νέου παιγνιδιοῦ καὶ ἀρχισαν νὰ παίζου ὄλοι, ρίπτοντες εἰς τὸ σημάδι, ἀντὶ σφαιρας, χαλίκια τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ διεσκέ- δασε πολὺ τὰ μικρὰ χωρια- τόπουλα καὶ ἐδέχθησαν μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν συντροφίαν τῶν τῶ ξένων παιδι, τοῦ εἶχε τό- σον καλὰς ιδέας. Ἀφοῦ ἐπαίξαν ἀρκετὰ, ὁ Μπόμπης, κρίνων κατάλλη- λον τὴν στιγμήν, ἠρώτησε: - Εὐρετε ποιοὶ κατοί- κουν ἐκεῖ-πέρα, σὲ κείνο τὸν πύργον, ποῦ φαίνεται ἀπὸ ἐδῶ;

- Εἶνε ὁ πύργος τοῦ κυ- ρίου κόμητος Μουσύ, ἀπε- κριθὴ τὸ κοριτσάκι... Τὸν γνωρίζω πολὺ καλά... Πη- γαίνω ἐκεῖ σχεδὸν κάθε μέρα καὶ πωλῶ τὰ ψάρια ποῦ πιάνει ὁ μπαμπᾶς μου ἀπὸ τὸ ποτάμι.

- Ἄ, ἔκαμεν ὁ Μπό- μπησ' καὶ δὲν εἶδατε σήμερα κανένα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ πύργου νὰ περάσῃ ἀπὸ ἐδῶ;

- Κανένα! ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος.

- Δὲν ἦλθαν νὰ σᾶς ρωτήσουν ἂν εἶδατε κανένα παιδί; - Ὁχι. Ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ αὐτὸ: Δὲν τὸν κατεδίωκε λοιπὸν ὁ κόμησ;... θὰ τὸν ἀφίνεν ἔτσι ἐ- λεύθερον, νὰ κηρύξῃ τὸ μυστικόν του;.. - Ποῦ κάθεοθε; ἠρώτησε πάλιν. Τὸ κοριτσάκι ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον ἕνα σπιτάκι, ἕνα καλυβάκι μᾶλλον, ἀχυ-

Οἱ δύο ἵππεις τῷ ἔρριψαν διερχόμενοι μίαν φιλικὴν ἀστεϊότητα...

ροσκέπαστον, κρυμμένον εἰς τὰ δένδρα τῆς ὄχθης, πλησίον τοῦ μέρους ὅπου εὕρισκοντο.

- Ἐκεῖ-πέρα, εἶπε.

- Ὁ πατέρας μου εἶνε περαματάρης, προσέθεσεν ὑπερηφάνως ὁ μικρὸς Πέτρος. Ἐρχεσαι νὰ ἰδῆς τὴν βάρκα του;

- Εὐχαριστῶς! εἶπεν ὁ Μπόμπης. Καὶ ἠκολούθησε τοὺς φίλους του, εἰ ὅποιοι τὸν ἔφεραν ἐμπρὸς εἰς μίαν μεγά-

λην βάρκα, δεμένην μ' ἕνα σχοινί εἰς ἕνα κάλων, ὁ ὁποῖος δισέχιζε κατὰ πλάτος τὸν ποταμόν. Ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος συγὰ ἐβοηθοῦσε τὸν πατέρα του εἰς τὸ ἔργον τοῦ πορθ- μέως, ἐξήγγισε διὰ μακρῶν εἰς τὸν μικρὸν τζόκευ πῶς ἐπεροῦσαν τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τὴν μίαν ὄχθην εἰς τὴν ἄλλην.

- Βλέπεις αὐτὸς τῆς σα- νίδας; τοῦ ἔλαγε τῆς μετα- χειριζόμεσθε ὅταν περοῦμε ἀλογα ἢ ἀράξια. Νά, προ- γχθές, ἐπεράσαμε ἕναν πλου- σιο Ἀγγλῶ, ποῦ εἶχε ἕνα ὠραῖο ἀμάξι μὲ τέσσερα ἀλο- γα. Σὲ μίαν ὥρα ἡ δουλειὰ ἐ- δωσε τοῦ μπαμπᾶ μίαν χρυσὴ λίρα. Φαντάσου τὴν χάραν του!

Ὁ μικρὸς Τζόκευ ἀνε- ἀκρίτησε.

- Μήπως ξέρεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Ἀγγλοῦ; ἠρώ- τησε τὸν Πέτρον.

- Ἐγὼ τὸ ξέρω! ἀνέ- κραξε τὸ κοριτσάκι. Ἄκουσα τὸν ἀμαξᾶ του πῶς τὸν ἐφώ- ναζε Μυλόρδο... ναι, Μυ- λόρδο.

- Μυλόρδο... τί; ἠρώ- τησεν ὁ Μπόμπης μὲ ἀγω- νίαν... τὸ Μυλόρδος δὲν εἶνε ὄνομα!..

- Μπᾶ; ἔκαμε μὲ ἀφέ- λειαν καὶ ἀπορίαν τὸ κορι-